

บทนำ

“next station : last stop” เป็นมุมมองของความรักที่แตกต่างกันของชายและหญิง ซึ่งความรักเป็นเรื่องของคนสองคน ที่จะต้องดำเนินชีวิตไปด้วยกันภายใต้ความคิดและความรู้สึก มันเป็นไปไม่ได้ที่ทั้งสองจะมีสิ่งนี้เหมือนกันทั้งหมด มันต้องมีบางสิ่งที่ทำให้ความต่างนี้เชื่อมโยงเข้าหากันได้อย่างเหมาะสมเจาะ เพียงแต่ว่าสิ่งนั้นมันจะมาถึงเมื่อไร และจะรอได้หรือไม่

การเดินทางของชีวิต มีหลายสิ่งหลายอย่างที่จะต้องเข้ามา ซึ่งความรักอาจจะไม่ใช่สิ่งที่สำคัญที่สุดในเวลานี้

ความรักคือสิ่งสุดท้าย ชีวิต ค้นหา เมื่อพบแล้วก็ควรที่จะรักษามันไว้ให้ดีที่สุด

นั่นคือ “next station : last stop”

ที่มาและปัญหา

ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าตัดสินใจที่จะเขียนเอกภพยนตร์ ข้าพเจ้ามีความคิดอยู่ในหัวสมองแค่ว่า “อยากรู้ว่าทำหนังทำยังไง” ซึ่งนั่นเป็นจุดเริ่มต้นเล็ก ๆ สำหรับข้าพเจ้าที่จะเริ่มเรียนรู้เกี่ยวกับภาพยนตร์อย่างแท้จริง

หลังจากที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ ก็ทำให้รู้ว่าการทำหนังขึ้นมาหนึ่งเรื่อง ไม่ใช่เรื่องง่าย จะต้องมืองค์ประกอบหลายอย่างมารวมกันอย่างลงตัว และไม่อาจที่จะทำงานเพียงคนเดียวได้

ข้าพเจ้ายอมรับว่าหลายต่อหลายครั้งที่มีพล็อตเรื่องอยู่ในหัว แต่ก็ไม่ได้พัฒนาขึ้นมาเป็นรูปเป็นร่างของตัวบท บางเรื่องคิดแล้วไม่ได้ทำ บางเรื่องมีจุดอ่อนมากเกินไป บางเรื่องไม่มีเวลา หรืออาจจะเป็นเพราะว่าข้าพเจ้ายังไม่ “บ้า” ไปด้วยกับโลกของภาพยนตร์กระมัง

มีอยู่หลาย ๆ คັນที่ข้าพเจ้าคิดว่า “จบแล้วจะทำอะไรดีวะ” ความรู้สึกมันเหมือนกับ ข้าพเจ้าไม่มีอะไรอยู่ในหัวเลย ความรู้ตอนมัธยมปลายกับตอนนี่ใกล้เคียงกันมาก และเมื่อคิด ถึงโปรเจค ข้าพเจ้ายังตัดสินใจไม่ถูกว่าจะเลือกระหว่างการฝึกงานหรือทำหนังสือ

ข้าพเจ้ามองถึงอย่างแรกคือการฝึกงาน ที่จะทำให้ข้าพเจ้าได้ออกไปหาประสบการณ์ กับโลกภายนอกจริง ๆ ซึ่งรุ่นพี่หลายคนบอกไว้ว่า การฝึกงานจะช่วยให้เรารู้ว่าเรายังไม่รู้อะไร อีกมาก และที่สำคัญคือคอนเนคชั่นที่เราจะได้ ด้วยเหตุผลประการนี้เอง ทำให้ใจของ ข้าพเจ้าเริ่มที่จะเอนเอียงไปทางฝึกงาน ที่วัน ๆ ไม่ต้องทำอะไรมาก ถ่ายเอกสาร ซงกาแพ นิ่งคุย เขียนสารนิพนธ์ จบ! สบายจริง ๆ

“มันง่ายไปรีเปล่า?” “เรียนภาพยนตร์แต่ไม่มีหนังเป็นของตัวเอง” กับประโยคทั้งสอง นี้ทำให้ข้าพเจ้ามีความคิดว่า เรียนจบไปแล้วเราอาจจะไม่ได้ทำหนังอีกก็ได้ เพราะข้าพเจ้าก็ อยากที่จะไปศึกษาทางด้านอื่นต่อ ดังนั้นก่อนจบขอมีหนังเป็นของตัวเองซักเรื่องก็แล้วกัน

“จะฝึกงานหรือว่าทำหนัง?” นี่คือคำถามจากอภิญญา ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังขับรถ กลับจากการไปถ่ายทำหนังสาระคดีเรื่องหางเครื่อง ข้าพเจ้าตอบว่า “อาจจะทำหนัง...แต่อยาก ทำคู่” คำตอบที่ไม่ค่อยจะมั่นใจในฝีมือการทำหนังของตัวเองกลั่นออกมาจากใจของลูกผู้ชาย คนหนึ่ง “เราทำคู่กันมะ?” เสียงของผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ที่นั่งข้าง ๆ ข้าพเจ้า และคิดว่าเป็นคำ ถามที่กลั่นออกมาจากใจเช่นกัน

นับว่าเป็นก้าวแรกที่ข้าพเจ้าและคู่หูเริ่มคุยกันอย่างจริงจังเกี่ยวกับการทำหนัง ด้วย ความที่ต่างฝ่ายต่างไม่มั่นใจในความสามารถของคนที่มียู่ อีกทั้งเราทั้งคู่ยังไม่ค่อยสนิทกัน ดังนั้น การพูดคุยกันจึงเป็นส่วนสำคัญมากที่จะรู้ถึงธรรมชาติของเพื่อนร่วมงานที่จะต้องเจอ อุปสรรคหลาย ๆ อย่างด้วยกันหากต้องมาทำงานร่วมกันจริง ๆ

“ทำหนังผีนะ” ข้าพเจ้าเอ่ย “นั่นทำเองละกัน” อภิญญา ใน5นาที่ถัดมาเปลี่ยนเป็น คนละคน ตามความต้องการของข้าพเจ้าในครั้งแรก คืออยากที่จะทำหนังผีที่เป็น Real นั่น ก็คือการถ่ายเหตุการณ์จริงผสมกับเนื้อเรื่องที่แต่งขึ้นมา เช่น การเล่นผีด้วยแก้วจริง การทำ ทายจริง ฯลฯ ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่ามันเป็นเรื่องที่น่าสนใจ และจากประสบการณ์ตัวเองที่เชื่อว่าผี มีจริง

แต่การได้เพียงดูท่าว่าจะไม่ลงรอยกัน เนื่องจากอภิญญาต้องการที่จะทำหน้าที่รัก เสร้า ๆ สไตส์เกาหลี และข้าพเจ้าคิดว่าคุยกันวันนี้คงจะไม่เป็นผล จึงเปลี่ยนเรื่องคุย แล้วค่อยไปวางแผนเกมบังคับที่หลัง

ในช่วงนั้นข้าพเจ้าจึงเริ่มที่จะค้นหาข้อมูล และดูหนังเกี่ยวกับจิตวิญญาณมากขึ้น เพื่อที่จะคิดเป็นพล็อตหนัง โดยที่คู่หูข้าพเจ้าก็รับรู้ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร ข้าพเจ้าจึงคิดว่าเธอคงจะยอมทำหน้าที่แล้ว “ถ่ายเองนะ แล้วใส่ชื่อเราไปด้วย” ข้าพเจ้าไม่คิดว่านี่จะเป็นคำตอบที่กลั่นออกมาจากใจลูกผู้หญิงที่กลัวผีที่สุดคนนั้น

จนกระทั่งวันหนึ่งข้าพเจ้าได้ดูมิวสิกวิดีโอของญี่ปุ่น ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความรัก เมื่อดูจบกลายเป็นว่าข้าพเจ้าอยากที่จะทำหน้าที่รักที่เสร้า ๆ ขึ้นมาทันที

หลังจากวันนั้นการพูดคุยเกี่ยวกับบทของข้าพเจ้ากับอภิญญา ก็เริ่มที่จะราบรื่น มีแนวโน้มที่จะทำงานร่วมกันได้ เราเริ่มต้นด้วยการแลกเปลี่ยนมุมมองความรักของชาย-หญิง รวมทั้งประสบการณ์ความรักที่เคยพบเจอ และแสดงความคิดเห็นอย่างเปิดอก ซึ่งช่วยให้เราได้รู้จักและรู้จักกันมากขึ้น จนได้เป็นความคิดที่นำไปสู่การเขียนบท

เมื่อทุกอย่างเริ่มลงตัวแล้ว จึงพูดคุยถึงด้านการงานที่จะต้องแบ่งหน้าที่กัน ซึ่งอภิญญาเหมาะที่จะเป็น Producer เนื่องจากมีความละเอียด รอบคอบ และเคยทำงานในลักษณะนี้มาบ้างแล้ว ส่วนข้าพเจ้ารับหน้าที่เป็นผู้อำกับ เพราะมีความถนัดในด้านนี้ และมีประสบการณ์เกี่ยวกับการแสดงมามากกว่า ซึ่งการแบ่งหน้าที่นี้ เราเคยคุยกันไว้คร่าว ๆ ก่อนหน้านี้แล้ว แล้วค่อยมาตกลงกันตอนเริ่มทำงานกันอย่างจริงจัง

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อเรียนรู้ขั้นตอนต่าง ๆ ของการสร้างภาพยนตร์
2. เพื่อเข้าใจถึงปัญหาและข้อจำกัดในการสร้างภาพยนตร์และวิธีแก้ไข
3. เพื่อนำความรู้จากทฤษฎีมาปฏิบัติจริง
4. เพื่อศึกษาบทบาท หน้าที่และความรับผิดชอบ ในการทำงานของผู้กำกับในการสร้างภาพยนตร์

ขอบเขตการศึกษา

เป็นการศึกษาขั้นตอนการสร้างภาพยนตร์ ตั้งแต่ขั้นการเขียนบทภาพยนตร์ การเตรียมการถ่ายทำ การถ่ายทำ และขั้นตอนหลังการถ่ายทำ

วิธีการศึกษา

1. ศึกษาจากการปฏิบัติงานจริง
2. ศึกษาจากหนังสือด้านการผลิตภาพยนตร์
3. ศึกษาจากภาพยนตร์เรื่องอื่นหลาย ๆ เรื่อง

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ได้รับประสบการณ์จากการปฏิบัติงานจริงในทุกขั้นตอนของการสร้างภาพยนตร์ เพื่อนำไปใช้ได้จริงในอาชีพ
2. ได้ใช้ภาพยนตร์เป็นสื่อในการนำเสนอเนื้อหาที่ต้องการจะสื่อให้เป็นประโยชน์ต่อบุคคลอื่นในสังคม

ชำนาญ ห่อสมุด